

— De hogyan ajándékozta nektek anyátok a félénkpiros életszint?

„Nem anyánk adta, hanem az Isten.“

— Oh, hát mindent az Isten ad . . . — jaidult fel a vitéz királyfi. És akkor keservesen sirt és kérte az Istent, hogy bocsásson meg neki, amiért elpártolt tőle.

E sírás és bűnbánás után megint boldognak érezte magát. Játszozni kezdett a fiúcskával, mert Isten visszaadta neki a félénkpiros életszint.

Innen elment az erdő szélére és ott nyugodtan aludt a gyermekkel a nagy fák árnyékában, mert Isten visszaadta neki az édes álmot.

Az erdőből a rózsakertbe ment és fogócskát játszott a napsugarakkal, mert most már ő is úgy mosolygott, mint a lányok. Isten visszaadta neki a mosolyt.

Most már haza ment atyjához a lóuszvirág országába, hol meglepődve kérdezték, hogy miért nem maradt a szomszéd országi trónján. Erre boldogan azt felelte:

— Nincs köszönet abban, amit nem az Isten ad..

ÁRVÁK VÁRDOGÁLNAK.

Merre is,
Merre nem,
Hol az Olt siet, megyen,
Kis falucska csöndes táján
Két kis árva várdogál rám.

Nap, ha megy,
Nap, ha jön,
Számológatnak reszketőn
Minden tűnő perccet, órát.
— Hátha most jön — mondogatják.

Éjre-éj,
Reggre-regg,
S csak nem hozza egy se meg!
Jaj, pedig százszor kinéznek
Mentire az utnak, égnek.

Ha kocsi
Fut, dögög,
Lesik a függöny mögött:
— Erre tart, jaj, hátha — hátha
Csak befut a kapujába!

Oh, de meg
Egy se áll,
S jön napestig száz batár,
Felverik az utca hosszát
— Mégse jön, csak mégse hozzák!

Jó szívek,
Emberek,
Biztatják szegényeket:
— Akit várnak, gondolatban
Közéjük gyakran betoppan.

Rendre vesz,
Összejár,
Mindent: itt-amott mi áll?
Van-e kenyér a fiókban,
Szén, parázs a kandallóban?

Jaj, bizony
Mára még
A tejecske sem elég!
Nincs kenyér s oh, fogyatékán
Forgácsuk a padka alján!

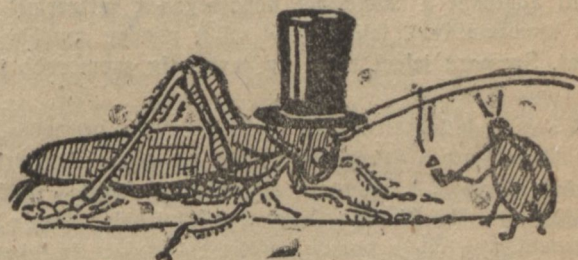
— Istenem,
El ne hagyj!
— Fohászkodik — légy, maradj
Árváimmal, kérlek szépen,
Szegényekre gondod légyen.

Egyszer majd
En is, ha
Elmulik a tél fagya
S ébred a rét bokra, fája:
Betoppanok a szobába!

Nem csak én,
Egy magam,
Aki csak itt, messze van
S él elűzve a hazától,
Ott leszünk mind rügybomláskor!

Merre is,
Merre nem,
Hol az Olt siet, megyen,
Ilyenkor két csöpp kis árva
Megenyhül — egy éjszakára.

ANDOR BÁCSI.

KRÓNKA.

Meghalt Kolosváry Sándor, a kolozsvári Ferenc József-tudományegyetem nyugalmazott professzora. Az egyetemnek 1872-ben történt alapításától kezdve tanára volt s több, mint negyven esztendőig állott a felsőbb oktatásiügy szolgálatában. Generációk hosszú sorát nevelte a régi magyar jogtudomány nemes konzervativizmusának szellemében s az Akadémia nagyértékű jogtörténeti munkásságáért választotta levelező tagjai közé. A *Corpus statutorum*, amelynek őt nagy kötetét fíradhatatlan szorgalommal gyűjtötte egybe Óvári Kelemennel, a régi Magyarország levéltáraiban, nélkülözhetetlen forrásmunkája a magyar jogfejlődés történetjének. Régi magyar jogtudósként, tökéletes jártassággal a magyar jogi latin nyelvben, a Magyar Törvénytárt Verböczy Hármaskönyvének s több latinnyelvű törvényiünknek jeles fordításával gazdagította. Mint régi református család szülötte, nagy buzgósággal vett részt az erdélyi református egyház életében is s az „Erdélyi református egyházkerület joga“ című munkája uttörő a protestáns jogtudományban. Számos egyházjogi, magánjogi, közjogi és jogtörténeti munkája mellett jelentős szerepet játszott Kolozsvár közéletében is, ahol politikában a két Tisza programjának volt kemény meggyőződésű híve, a város társadalma életében pedig hazafias, becsületes puritánsságával, józan bölcsességével gyakorolt üdvös hatást a fiatalabb nemzedékre. Fél százados szakadatlan munkálkodás után egy évtizeddel ezelőtt vonult Kolozsvárról nyugalomba. A sors azonban nem adta meg neki a megérdemelt pihenés nyugalomát. A világháború, a forradalmak fölött érzett hazafias aggodalmak aláásták élet-erős öregségét, az utolsó csapást Erdély megszállása